



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 409/05
25.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Милене Инић-Дрецуна, Горана Чавлине, Бате Цветковић и Николе Мићуновића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС и кривичног дела непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 198. став 1. КЗ РС, одлучујући о жалби браниоца оптуженог, адвоката АБ, изјављеној против пресуде Окружног суда у Пироту, К. број 32/04 од 23.12.2004. године, у седници већа одржаној у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог АА и његовог браниоца адвоката АБ, дана 25.04.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВАЊЕМ ЖАЛБЕ браниоца оптуженог АА, ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ, само у погледу одлуке о казни, пресуда Окружног суда у Пироту, К. број 32/04 од 23.12.2004. године, тако што Врховни суд оптуженом АА за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС за које је оглашен кривим том пресудом, применом члана 42. и 43. ОКЗ утврђује појединачну казну затвора у трајању од 2-две године и 6-шест месеци, а за кривично дело непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 198. став 1. КЗ РС, за које је оглашен кривим истом пресудом, задржава као правилно утврђену појединачну казну затвора у трајању од 7-седам месеци, па га за наведена дела у стицају, осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 3-године, у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 28.04.2003. до 12.05.2003. године, док се у осталом жалба браниоца оптуженог ОДБИЈА као неоснована, а побијана пресуда у непреиначеном делу ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Пироту, оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС и кривичног дела непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 198. став 1. КЗ РС, па му је првостепени суд за кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС утврдио појединачну казну затвора у трајању од 3-три године, а за кривично дело непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 198. став 1. КЗ РС појединачну казну затвора у трајању од 7-седам месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3-године и 6-шест месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 28.04. до 12.05.2003. године.

Истом пресудом окривљеном је применом члана 68. ОКЗ изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом "Б" категорије у трајању од 6 месеци. Том пресудом окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 30.700,00 динара, оштећеном у износу од 114.500,00 динара, као и да плати судски паушал у износу од 3.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Том пресудом оштећени ББ, ВВ, ГГ и ДД

упућени су на грађанску парницу ради остварења имовинско-правног захтева.

Против ове пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са предлогом да се побијана пресуда укине и предмет упути првостепеном суду на поновно суђење, са захтевом да се оптужени и његов бранилац обавесте о седници већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац Србије у поднеску Ктж. број 541/05 од 18.03.2005. године предложио је да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 375. ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Републичког јавног тужиоца и присуству оптуженог АА и његовог браниоца, адвоката АБ, на којој је размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода и мишљења Републичког јавног тужиоца датог у напред наведеном писменом поднеску, нашао да је жалба браниоца оптуженог АА делимично основана.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које Врховни суд као другостепени увек пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. ЗКП, па су стога и необразложени жалбени наводи браниоца оптуженог којима се пресуда оспорава због битне повреде одредаба кривичног поступка оцењују као неосновани.

Побијајући ожалбену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, бранилац оптуженог жалбом оспорава правилност чињеничних закључака првостепеног суда у погледу одлучних чињеница за постојање кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС и кривичне одговорности оптуженог АА за ово кривично дело. Стим у вези жалбом истиче да првостепени суд није на поуздан начин утврдио да је оптужени критичном приликом управљао својим возилом неприлагођеном брзином нити је несумњиво утврђен узрок настанка саобраћајне незгоде. Указује да је првостепени суд погрешно, у целости прихватио и ценио налаз и мишљење судског вештака саобраћајне струке наводећи да је исти нелогичан и противречан, превасходно у погледу утврђивања брзине којом се возило оптуженог кретало у тренутку контакта са бициклом као и пропуст учесника саобраћајне незгоде, па је са тим у вези предложио допунско вештачење од стране вештака саобраћајне струке ради утврђивања ових чињеница.

Изнете жалбене наводе, Врховни суд оцењује као неосноване и њима се не доводи у сумњу закључак првостепеног суда да је оптужени извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ РС, јер је првостепени суд чињенично стање описано у изреци побијане пресуде и одговарајућим деловима образложења, тачно и потпуно утврдио, правилно ценећи све изведене доказе појединачно и у међусобној повезаности као и са одбраном оптуженог.

Алкохолисано стање оптуженог са степеном алкохолисаности од 1,40‰. утврђено је на основу признања оптуженог у истрази у погледу количине и времена када је конзумирао алкохол, па је првостепени суд ценећи овај део одбране оптуженом и доводећи га у везу са налазом Завода за судску медицину из Ниша којим је вештачена алкохолемија оптуженог и налазом и мишљењем специјалисте неуропсихијатра ЋЋ у коме је наведено да оптужени са утврђеним степеном алкохолисаности није био способан да безбедно управља моторним возилом због умањења психомоторних способности, правилно алкохолисаност оптуженог довео у узрочну везу са радњом оптуженог и проузрокованом последицом.

По оцени Врховног суда, првостепени суд је правилно оценио као неосновану одбрану оптуженог у делу где наводи да није крив због настанка саобраћајне незгоде већ да је до исте дошло што бициклиста није био прописно осветљен, те стога није могао благовремено да га уочи, имајући у виду да је оваква одбрана у супротности са другим изведеним доказима а превасходно са налазом и мишљењем вештака саобраћајне струке, дипломираног саобраћајног инжењера ЕЕ, материјалним доказима констатованим у записнику о увиђају Ки. број 93/03 и крим. техничкој документацији СУП-а Пирот, које је првостепени суд правилно ценио. На основу оцене налаза судског вештака саобраћајне струке и исказа вештака датог на главном претресу, утврђено је да се бициклиста кретао на удаљености од 0,8 односно 0,9 м од десне ивице коловоза у смеру кретања возила оптуженог, те да се при таквом уобичајеном кретању не може сматрати неочекиваном препреком на градској саобраћајници, али је утврђено и да је постојао пропуст

бициклисте који се огледа у томе што бицикл у ноћним условима и по киши није био адекватно означен што је у одређеној мери смањивало његову видљивост за возила која су се кретала иза њега. При овако утврђеном начину кретања бициклисте као и с обзиром на утврђену брзину кретања возила оптуженог која је била већа од 55 км. на час, те имајући у виду околност да је оптужени при вожњи употребљавао оборено светло, на основу налаза наведеног вештака оптужени је имао техничку могућност да возило заустави пре места контакта, али да је незгода наступила услед неблагоприятне реакције оптуженог у тренутку када је видео или требало да види бицикл на коловозу услед чега је дошло до њиховог контакта. Стога је по оцени Врховног суда, првостепени суд правилно оценио пропусте бициклисте као допринос а не као узрок настанка саобраћајне незгоде, што све указује на неоснованост одбране оптуженог у овом делу.

На основу материјалних доказа констатованих у записнику о увиђају са скицом места догађаја, вештак саобраћајне струке је прецизно и јасно утврдио брзину којом се возило окривљеног кретало у тренутку контакта са бициклистом одређујући да је иста била већа од 55 км на час, првостепени суд је правилно оценио као неосновану одбрану оптуженог дату у претходном поступку и на главном претресу да није возио брзином већом од 50 до 55 км на час, па Врховни суд супротне жалбене наводе оценио је као неосноване као и жалбени предлог браниоца оптуженог да је потребно извођење доказа допунским вештачењем.

Стога је правилно првостепени суд пропусти оптуженог да благовремено реагује на присуство бициклисте на путу и тако избегне саобраћајну незгоду довео у узрочну везу са управљањем возилом у алкохолисаним стању у количини од 1,40 ‰ алкохола у крви, и са неприлагођеном брзином вожње оптуженог условима саобраћаја и то мокром коловозу, смањеној видљивости због ноћи и кише, те чињеници да је употребљавао оборена светла, тако да возило није могао да заустави пред сваком препреком коју је по датим условима могао да предвиди, услед чега је возилом ударио у бицикл сада пок. ПП, који је услед ударца главом у предње ветробранско стакло и пада на коловоз задобио тешке телесне повреде опасне по живот услед којих је наступила смрт.

Правилан је закључак првостепеног суда да је оптужени основно кривично дело извршио са евентуалним умисљајем, јер је био свестан да возећи у алкохолисаним стању и неприлагођеном брзином условима саобраћаја може довести у опасност живот и тело људи на коју забрањену последицу је пристао, док је у односу на насталу смртну последицу поступао нехатно олако држећи да до забрањене последице неће доћи, а за који је на страни 9. и 10. образложења побијане пресуде дао ваљане разлоге које у свему као правилне прихвата и Врховни суд.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је дело оптуженог описано у ставу 1. изреке првостепене пресуде правно квалификовао као кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. КЗ РС, па се неосновано жалбом браниоца оптуженог побијана првостепена пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања као што је неоснован и предлог у жалби да првостепена пресуда буде укинута и предмет упућен истом суду на поновно суђење.

Врховни суд налази да побијаном пресудом није повређен кривични закон на штету оптуженог АА, када га је првостепени суд огласио кривим за кривично дело непружање помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 198. став 1. КЗ РС, а жалбом браниоца се у овом делу и не побија првостепена пресуда.

Испитујући побијану пресуду поводом жалбе браниоца у делу одлуке о казни, Врховни суд је нашао да се у том делу пресуда основано побија жалбом. Првостепени суд је правилно у смислу одредбе члана 41. ОКЗ утврдио све околности од значаја за врсту и висину кривичне санкције, али утврђеним олакшавајућим околностима, а то су ранија неосуђиваност оптуженог, недовољна осветљеност бицикла којим је управљао сада покојни ПП, чиме је допринео наступању саобраћајне незгоде, а посебно допринос оптуженог при утврђивању чињеничног стања јер је степен алкохолисаности утврђен управо на основу његовог признања, није дао одговарајући значај, па је оптуженом изрекао строжију јединствену казну него што је то нужно. По оцени Врховног суда, означене олакшавајуће околности имају карактер особито олакшавајућих, па је овај суд уважио жалбу браниоца оптуженог и применио одредбе из члана 42. и 43. ОКЗ, па је оптуженом за извршено кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 201. став 2. у вези члана 195. став 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, утврдио појединачну казну затвора у трајању од 2-две године и 6-шест месеци, налазећи да је она сразмерна степену друштвене опасности извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности оптуженог, те задржао као правилну утврђену појединачну казну затвора у трајању од 7-седам месеци за кривично дело непружања помоћи лицу повређеном у саобраћајној незгоди из члана 198. став 1. КЗ РС, а потом га за наведена кривична дела у стицају осудио на јединствену казну затвора у трајању од 3-три године, налазећи да је

она сразмерна тежини и степену друштвене опасности извршених кривичних дела и степену кривичне одговорности оптуженог и нужна али и довољна за остварење сврхе кажњавања из члана 33. ОКЗ.

Одлука о мери безбедности донесена је на основу правилне примене одредбе члана 68. ОКЗ, тако да се њена законитост не може доводити у питање.

Стога је, на основу члана 388. ЗКП и чл. 391. ст. 1. ЗКП, Врховни суд одлучио као у изреци пресуде.

Записничар Председник већа-судија,

Весна Веселиновић, с.р. Јанко Лазаревић, с.р.

За тачност отправка

дц